Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 220. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го ЛИСТОПАДА, 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 17, 1984 No. 220. VOL. XCI.

ВИБІР „МІС СОЮЗІВКИ" ВІДБУДЕТЬСЯ 29-ГО ГРУДНЯ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Вибір „Міс Союзівки" на 1985 рік відбудеться на оселі УНСоюзу в суботу, 29-го грудня, в рамках Дня УНСоюзу, який традиційно влаштовувано у минулому під час третього „вікенду" в серпні, але який цього року відкладено з уваги на смерть Патріярха Йосифа.

Дата 29-го грудня збігається з навечір'ям Нового року, тому вибрано її, щоб уможливити гостям мати чотириденний „вікенд", що включатиме мистецькі програми і дві забави.

Контест за звання „Міс Союзівки" і двох краль попередить в суботу мистецька програма із співаком Алексом, який успішно дебютував на Союзівці під час свята Дня Праці минулого літа. Алекс вміжчасі поширив свій репертуар українських і неукраїнських пісень, виступаючи в різних клюбах Ню Йорку.

Обраних краль укоронує урядуюча „Міс Союзівка" Галя Волянська.

Галя Волянська „Міс Союзівка '84".

До танців цього вечора приграватиме оркестра „Нова хвиля" з Торонто. Ця популярна оркестра буде також грати в понеділок увечері, 31-го грудня, під час забави-зустрічі Нового року.

На цей чотириденний вікенд" кімнати за спеціяльними цінами можна замовляти, телефонуючи на Союзівку ч. (914) 626-5641.

Український Інститут Америки розпочав сезон

Ню Йорк. — Понад 250 учасників, членів УІА та гостей були присутніми на відкритті сезону в УІА в суботу і неділю, 20-го і 21-го жовтня ц.р.

Відкриття розпочалося виставкою картин мисткині Ілони Сочинської в суботу 20-го жовтня, а в неділю, в УІА було відкрите прийняття для гостей, щоб показати їм усі зміни, які наступили в УІА впродовж літніх місяців, передусім у внутрішних перебудовах. Як поінформував присутніх президент УІА інж. Володимир Назаревич, усі поправки та зміни в цій престижевій українській будівлі мають бути закінчені до святкувань 1000-річчя хрищення Руси-України.

Віднова будівлі має на цілі поправити доступ до неї для загальної публіки, зокрема чужинецької, яка постійно відвідує цю частину 5-ої авеню, що її називають „Милею музеїв". Вже тепер УІА буде мати відкриту щоденну постійну галерію картин і скульптур українських мистців, як також публічну бібліотеку українських книжок та журналів з українською тематикою.

В часі „відкритого прийняття" в неділю гості мали нагоду прослухати музичну програму у виконанні співачки Марії Мурованої при супроводі піяніста Томи Гринькова, що є тепер музичним директором УІА.

Дирекція УІА випустила вже календар імпрез на осінній і зимовий сезони, в якому крім плянованих мистецьких та інших імпрез є також навчальні курси, кляси та панелі, в тому навчання української мови і культури.

Найближчою імпрезою УІА є бенкет на пошану засновника і добродія Інституту Володимира Джуса у 20-річчя його смерти, що відбудеться в неділю, 18-го листопада ц.р., о год. 2-ій по полудні в приміщеннях Атлетичного клюбу Ню Йорку при 7-ій авеню та 59-ій вулиці.

Відбулося засідання Головної Управи СУА

Ню Йорк. — В суботу і неділю, 3-го і 4-го листопада ц.р., відбулося тут, в домівці Союзу Українок Америки засідання Головної управи СУА, в якому взяли участь: голова Іванна Рожанковська, членки Екзекутиви, референтки, голови окружних управ, парляментаристка СУА Люїза Сакс та відпоручниця Дітройтської Окружної Управи Олена Лісківська.

Засідання відкрила голова СУА молитвою, а однохвилинною мовчанкою вшановано світлу пам'ять Їх Блаженства Патріярха і Кардинала Йосифа Сліпого.

Прийнято порядок нарад, вибрано Комісію ухвал та Комісію для перевірки протоколу з попереднього засідання Головної управи.

У своєму короткому слові голова СУА подала присутнім організаційний стан Союзу Українок Америки на початку нової каденції. Її слово було субстратом до дуже оживленої дискусії, в якій заторкнено такі справи як конечність завершення Фонду ім. Олени Лотоцької, потреба придбання нового приміщення для Українського Музею, який дуже успішно розвивається і робить корисну роботу.

„Нам треба розвинути велику зорганізовану сітку, коли хочемо причинитися до задержання української субстанції на поселеннях, — говорила І. Рожанковська. „Якщо дійсно поважно підійдемо до наших завдань і ухвал та будемо переводити їх в життя для тих цілей, для яких наша організація постала, і для нашої громади, тоді стовідсотково виправдаємо своє існування."

Рішено заініціювати другу Жіночу Конференцію, яка відбудеться осінню 1985 року. Прийнято пляни праці референток, покликано Статутову комісію, обговорено справу журналу „Наше Життя", схвалено бюджет та устійнено критерії відзначення відділів.

Союзянки Ню Йорку гостили учасниць засідання смачним полуденком та вечерою. На вечері був присутній д-р Богдан Цимбалістий, який дякував союзянкам за працю і піддержку для Музею.

Після вечері присутні перейшли до приміщення Музею на дискусійний вечір „Про деякі розвиткові тенденції культурного і соціяльно-політичного життя української громади вчора і сьогодні".

Наради продовжувалися в неділю. Присутні прослухали звіт з XX Конвенції, зробили підсумки з нього, схвалили резолюції.

Після полуденку, який приготовила канцелярія СУА, членки Головної управи взяли участь у майстерні: „Ми і зміни нашого сучасного оточення", яку перевів д-р Теодозій Самотулка.

О год. 5-ій по полудні голова СУА закрила молитвою засідання.

В Монтреалі відбудеться прем'єра фільму про голод

Монтреаль. — Товариство Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців у Монтреалі та Український Студентський Клюб при університеті Конкордія влаштовує прем'єру англомовного фільму п.н. „Жнива розпачу" (Harvest of Despair) про голод в Україні в 1932-33 роках. В четвер, 22-го листопада ц.р., в університеті Конкордія, Гал будинок, кімната ч. Н-110, при вулиці 1455 Захід де Мезонев, о год. 7:30 вечора. Вступ 5 дол.

Цей одногодинний документальний фільм виготовлено заходами Торонтонського Комітету Дослідів Голоду в Україні під патронатом Комітету Українців Канади та при співпраці Канадської крайової фільмової ради.

Проф. Я. Рудницький дав рекомендації у справі етнічних радіопередач

Оттава (ОУПС). — Канадська радіо і телевізійна рада проголосила переслухання в справі „етнічної політики", запрошуючи зацікавлених вносити меморандуми до 30-го листопада 1984 року.

Як член колишньої Королівської комісії Льорандо-Дантона, що в своєму „Рапорті" рекомендувала включити „іншомовні" радіопересилання в офіційну радіомережу Сі-Бі-Сі в Канаді, проф. Ярослав Рудницький вніс окремий меморандум у цій справі.

Під заголовком „Альтрофонні засоби масової комунікації в Канаді" в меморандумі нав'язано до рекомендацій Королівської комісії з 1970 року, а теж до рекомендацій у цій справі Канадської консультативної ради в справах багатокультурности з 1974 року та Хартії прав і вольностей канадської конституції з 1982 року.

Основна ціль меморандуму — нагадати Раді багатокультурний склад населення, що платячи податки до державної скарбниці має право вимагати включення в загально-канадську англо-французьку мережу іншомовні програми відповідно до наявних територіяльних потреб і можливостей. В загальному проф. Рудницький подав 11 рекомендацій, які мають на меті допомогти цій урядовій установі точніше скристалізувати „етнічну політику" в Канаді в оперті на офіційну багатокультурну лінію, рекомендовану Королівською комісією Льорандо-Дантона.

Афганських дітей вивозять до СССР

Ню Делі, Індія. — Як повідомляють західні дипломати з Афганістану, совєтська окупаційна влада почала масове вивезення афганських дітей до Совєтського Союзу для ідеологічного перевиховання їх в комуністичному дусі.

Перша група в числі 870 дітей віком від 7 до 9 років — була відправлена літаками з Кабулю в совєтську Середню Азію 5-го листопада. Повідомляється, що афганські діти будуть виховуватися в совєтському дусі і їм будуть прищеплювати комуністичні погляди на протязі десятирічного навчання в СССР.

Згідно з повідомленнями, на летовищі в Кабулю дітей проводжали заплакані родичі. Керувала від'їздом афганських дітей в „дружній Совєтський Союз" жінка марксистського президента Афганістану Бабрака Кармаля.

С. Аліпуєва не мала наміру вертатися до СССР

Ню Йорк. — Засоби масової інформації країн вільного світу продовжують подавати матеріяли, зв'язані з несподіваним поверненням до Москви дочки Сталіна Свєтлани Алілуєвої після 17-ох років перебування у різних країнах Заходу.

Як передає, наприклад, інформаційне агентство Пресс Траст оф Індія, на початку літа цього року Алілуєва мала намір переїхати до Індії. Із листування з видавцем її третьої книги „Далека музика" випливає, що вона не мала ніякого наміру вертатися в Совєтський Союз. В листі до індійського видавця вона писала, що втратила всяку надію знайти спокій як в Совєтському Союзі, так і в ЗСА, і хотіла б влаштувати своє життя у „вічній Індії".

„Можливо я могла б підшукати собі місце в якомунебудь університеті, викладати там або робити щось в цьому роді, — писала вона. — Здоров'я в мене міцне. Я могла би виконувати будь-яку роботу з задоволенням. Індія — це не ЗСА".

Далі в своєму листі до того ж видавця, датованому травнем ц.р., Алілуєва писала, що вона „в розпачливому настрою" і радо переїхала б до Індії, якби не потреба бути в Англії із-за дочки Ольги, яка вчиться у приватному пансіоні.

Як повідомляє агентство, в тому ж листі Свєтлана повідомила свого видавця, що вона не думає повертатися в СССР, бо не вірить у марксизм і прагне мати більш гуманне, релігійне, ненасильницьке, духовне життя, „зовсім інше, ніж те життя, яке я мала 40 років у Совєтському Союзі".

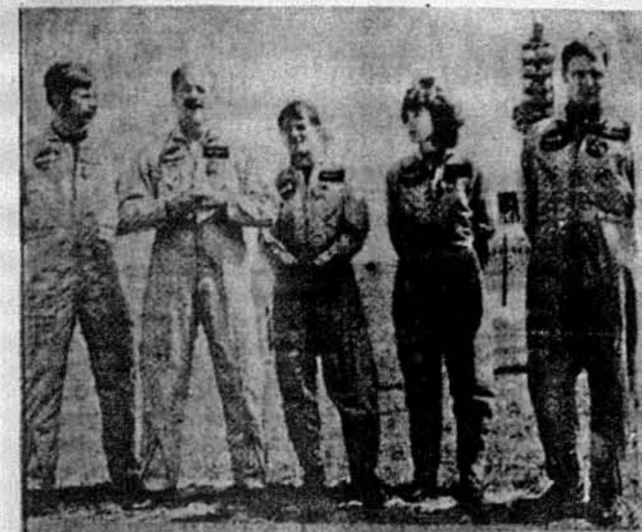
В інтерв'ю англійській газеті „Сандей Мейл" відомий письменник-еміграит Андрей Синявський заявив, що, на його думку, редактор відділу іноземної культури „Літературной Газєти" Олєг Бітов, який залишився в Англії, а потім при загадкових обставинах появився у Москві, в дійсності виконував спеціяльне завдання КҐБ — умовив Алілуєву повернутися до Москви разом з дочкою.

Жінка Синявського Марія Розанова, покликуючись на „вийнятково надійні джерела" в Німеччині, сказала, що задовго до повернення до Москви Бітова і Свєтлани Алілуєвої циркулювали слухи про їх роман.

З Москви передають, що посольство ЗСА в Совєтському Союзі звернулося до уряду СССР з запитом щодо дочки Свєтлани Алілуєвої від її четвертого чоловіка американського архітекта Вілляма Пітерса. Ольга народиласая в ЗСА і не говорить по-російськи. Коли С. Алілуєва поверталася до Москви, вона взяла зі собою і Ольгу Пітерс, яка не була підготовлена до такого рішення матері і сперечалася з нею.

Представник американського посольства вказав, що запит про Ольгу совєтському урядові був зроблений після того, як її батько В. Пітерс звернувся до Державного департаменту з просьбою вияснити, чи Ольга добровільно виїхала до СССР.

ДИСКАВЕРІ ПРИЗЕМЛИВСЯ БЕЗ ТРУДНОЩІВ НА ФЛЬОРИДІ

Залога корабля „Дискавері" (зліва): Д. Гарднер, Р. Гок, Дж. Еллен, А. Фішер і Д. Вокер.

Кейпл Канаверал, Фла. — Міжпростірний корабель „Дискавері" із шестичленною залогою астронавтів і науковців, щасливо приземлився у п'ятницю, 16-го листопада о год. 6:55 на летовищі тут на Кеннеді Спейс Центер. Астронавти виконали своє основне завдання, а крім того привезли зі собою на матірному кораблі „Дискавері" два сателіти-роботи, що літали в орбіті від довшого часу, але не передавали жадних сиґналів на землю, тобто не виконували своєї функції. Сателіти коштували біля 100 мільйонів долярів і, після їх направи у спеціяльних лябораторіях, компанії, власники цих роботів, будуть пробувати пізніше знову запустити їх в орбіту.

На висоті 233 милі від землі астронавти при допомозі новосконструйованих апаратів, „зловили" і прикріпили останнього сателіта, хоч не обійшлося без певних труднощів і продовження непередбаченого часу їхнього перебування назовні корабля „Дискавері".

Цю тяжку до виконання функцію прикріплення другого сателіта виконували Джозеф Еллен, Дейл Гарднер а допомагав їм з кабіни Дейвид Вокер.

Адміністрація міжпростірних полетів в Гюстоні, Тексас, дуже задоволена останнім полетом „Дискавері", не тільки з його функціональності і справного лету й приземлення, але також з технічного функціонування апаратури й інших завдань, які виконували під час свого довгого лету астронавти.

Командир корабля Дел А. Гарднер передав ще перед приземленням менш більш такі слова свого захоплення: „мало хто, крім очевидно астронавтів, які брали вже участь у раніших полетах, уявляє собі красу вселенної з висоти з-понад 200 миль від землі. Цей досвід вартий уваги, бо він трапляється, не кожній людині, раз на життя".

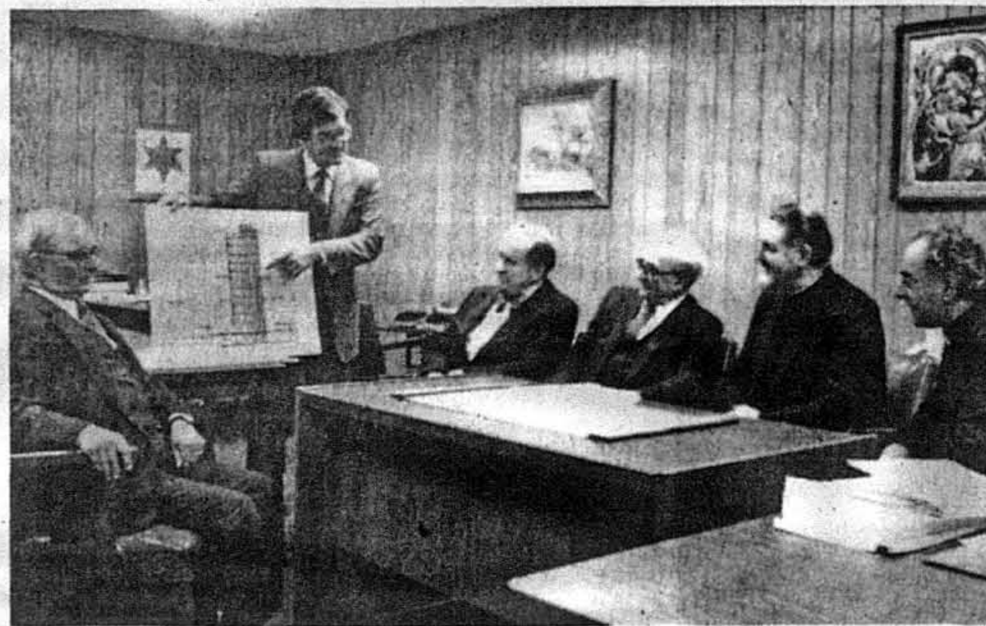
Науковці цілого світу подивляють у зв'язку з останнім полетом корабля „Дискавері", американську прицизну технологію і спроможності.

Дебют олімпійських боксерів відкрив їм професійну дорогу

Ню Йорк. — У четвер ввечері, 15-го листопада ц.р., на арені Медісон Сквер Гарден, в присутності 19,000 глядачів, відбулися змагання олімпійських боксерів важкої ваги: Евандера Голіфілдс, Марка Бріленда, Тейлора Бігса, Пернела Вітакера та Мелдріка Тейлора, які, крім Голіфілда на XXIII Олімпійських Ігрищах у Лос Анджелесі, Каліфорнія, здобули для ЗСА золоті медалі. Також переміг срібний медаліст Вирджил Гиллс.

Їхні змагання, що водночас означали відхід цих боксерів від аматорського статусу і дебют у професійному боксерському світі, закінчилися їхньою повною перемогою. Е. Голіфілд боровся з Лайонелом Біярме, М. Бріленд з Двайтом Вілліямсом, П. Вітакер з Феррейном Комо, Мелдрік Тейлор з Лукою Ліс, Тейлор Бігс з Майком Евансом. Вітакер уже в другій рунді переміг свого противника. Всі інші олімпійці здобули перемоги на точки.

І в Ню Йорку плянують побудувати дім для старших громадян

На фото одна із конференцій у справі побудови дому. Владика Василь Лостен, о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, та члени дирекції кредитівки „Самопоміч" — президент адв. Роман Гуглевич, секретар д-р Іван Флис і скарбник д-р Іван Сєрант — слухають вияснень арх. Богдана Гуглевича в справі плянів будови того дому.

Ню Йорк. — Від довшого часу відчувається тут брак відповідного дому для старших віком українців. Головною причиною того було те, що в дільниці Ню Йорку, Мангеттені, де такий дім повинен би бути, дуже тяжко набути відповідну площу під будову такого дому.

Вкінці в останньому часі звернула увагу на цю справу дирекція української кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, відома зі свого позитивного наставлення до потреб громади, і набула відповідну реальність в сусідстві церкви св. Юра та українських шкіл, де можна збудувати хоч невеликий дім для вжитку старших віком людей.

Тепер робляться заходи, щоб дістати відповідні гроші на цю будову з публічних фондів — федеральних чи міських.

В тій справі звернулася дирекція кредитівки до пароха й ігумена церкви св. Юра в Ню Йорку о. ігумена Патрикія Пащака, як також до Стемфордського Владики Василя Лостена, які радо включилися в акцію придбання фондів на будову такого дому. Нав'язано негайно контакт з відповідними урядовими чинниками й агенціями, які обіцяли попертя цієї справи. Є отже надія, що пляни увінчаються успіхом.

У СВІТІ

НЕВІДОМІ ОСОБИ вбили вистрілом з пістолі з близької віддалі відомого у Філіппінах і дуже популярного лідера опозиції Кесара Клімако Замбонгу, який був другою жертвою терору. Опозиційні партії підозрівають, що його вбили військовики, які в той спосіб мстяться за усунення з посту шефа генерального штабу армії ген. Фабіяна Вера, що його спеціяльна комісія обвинуватила у вбивстві Беніньо-Акіно.

ІНДІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ арештувала близького співробітника колишнього прем'єр-міністра Індії Індіри Ґанді, яка загинула в атентаті виконаному на неї індійцями з племени сікхів. Суддя відмовився звільнити Джактара Сінга на поруку, побоюючись, що він втече за кордон. Сінг є також сікхом і мав відношення до охорони урядових осіб.

В МАДРИДІ, ЕСПАНІЯ, тихо без розголосу і впливу публічної опінії розпочалися розмови представників уряду з речниками сепаратистичної революційної групи басків ЕТА, яка є готова говорити про замирення і закінчення розрухів в північній частині Еспанії. Кореспондент газети „Ель Пас" зумів нав'язати контакт з басками, які підтвердили чутки про переговори. Речники уряду покищо відмовляються від всяких коментарів в цій справі.

ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНА ВІДКЛИКАЛА тимчасово свого амбасадора з Відня аж до вияснення справи забитого чехо-словацькими прикордонниками 33-річного чеха Франціщека Фактора при переході через кордон до Австрії. Чехо-словацькі урядові чинники кажуть, що Фактор був застрілений на чеській території і Австрія не мала права вмішуватись до цієї справи. Австрійські поліційні речники натомість кажуть, що чеські вояки в погоні за Фактором загнались на австрійську територію і там його обстріляли з машинового кріса. Чехо-словацький амбасадор Марек Венута вже покинув Відень і напруження між Віднем і Прагою загострюється.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ погодилися допомогти Туреччині змодернізувати два військові летовища і обладнати їх модерною технологією, а других два привести до такого стану, щоб ними могли користуватися військові літаки будь-якого типу. Заступник секретаря Департаменту оборони Ричард Перл, щойно повернувся з Анкари і заявив на летовищі кореспондентам, що ця модернізація коштуватиме ЗСА приблизно 70 мільйонів долярів на протязі чергових чотирьох років.

В АМЕРИЦІ

ВНОЧІ З ЧЕТВЕРГА, 15-го листопада, на п'ятницю, 16-го листопада, померла дівчинка-немовля, якій перещепили серце мавпи-павіяна. Відоме під ім'ям „Бейбі Фей" немовля прожило три тижні, перейшовши ряд поопераційних ускладнень. Щоб облегшити організмові дівчинки, який відкидав серце мавпи, лікарі почали давати їй ліки, що мали небезпечний для нирок складник, тому й смерть наступила у наслідок відмовлення нирок виконувати свою функцію.

В БІЛОМУ ДОМІ президент Роналд Реґен відбув нараду зі своїми дипломатичними дорадниками для перевірки міжнародного положення та визначення цілей американської закордонної політики в другій каденції його президентури. Найважніша справа в ділянці закордонної політики-це майбутні відносини із Совєтським Союзом. В цьому напрямі президент Реґен вислав листа до провідників СССР, в якому висловив надію на кращі відносини між Вашінгтоном і Москвою. „Не зважаючи на наші різні політичні переконання та погляди, я є переконаний, що ми можемо зробити поступ в ділянці скріплення миру, як теж в полагодженні наших розходжень шляхом дискусій і переговорів", — писав президент Реґен.

РЕЧНИКИ БІЛОГО ДОМУ у Вашінгтоні гостро засудили недавні заяви колишнього канадського прем'єр-міністра П'єра Трудо, який критикував НАТО та політику західнього світу відносно СССР. Як відомо, Трудо зрезигнував після 16-ох років, як прем'єр-міністер Канади і тепер об'їжджає різні країни з критикою НАТО. Навіть під час його прем'єрства Трудо все критикував західні країни і дуже часто схилявся в сторону совєтських арґументів у відносинах між Сходом і Заходом. Леррі Спікс, заступник секретаря Білого Дому, відкидаючи критику Трудо, заявив, що протягом 30-ох років НАТО стоїть на сторожі миру, як про це свідчать численні конференції представників НАТО над справами миру, та над різними економічно-технічними проблемами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6 місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хмари над Центральною Америкою

Диктаторський прокомуністичний уряд у Нікараґуа проголосив у цілій країні стан воєнного поготівля. Він змобілізував вояків армії, фльоти й летунства та покликав до зброї військові резерви і резерви режимової міліції. Водночас державне радіо і преса вдарили на сполох, що, мовляв, Америка готовиться до імперіялістичної війни проти Нікараґуа. З урядових кіл Вашінґтону заперечено тим алярмовим вісткам. Але в даному випадку можна признати правду народній мудрості, „що нема диму без вогню".

Шум навколо Нікараґуа знявся яких два тижні, коли совєтський вантажний корабель „Бакуріяні" почав вивантажувати у порті Корінто величезні скрині. Американські чинники думали спершу, що СССР прислав у скринях складові частини бойових літаків типу МІҐ-21 і президент Реґен перестеріг Москву, що Америка не допустить, щоб Нікараґуа була озброєна тими далекосяжними літаками. Москва заперечила, наче би вона постачала для Нікараґуа літаки і американська летунська розвідка дійсно перевірила, що в отих скринях були складові частини не бойових джетів, а шости узброєних гарматами гелікоптерів, трьох стежних моторових човнів і кількох протилетунських ракет. Фахівці з Пентаґону заявили, що всі ті роди зброї не становлять безпосередньої загрози для Америки, але настільки скріпили збройний арсенал Нікараґуа, що вона стала реальною небезпекою для сусідніх ворожих супроти Нікараґуа країн — Сальвадору і Гондурасу.

Державний секретар Джордж Шулц, який перебував на конференції американських держав у Бразилії, заявив одверто, що ЗСА не допустять до поширення комунізму на Центральну Америку. Він відмовився дати ясну відповідь на запит, чи Америка виключає збройну інтервенцію супроти Нікараґуа, але з урядових кіл Вашінґтону заявлено, що коли б Нікараґуа заатакувала Сальвадор або Гондурас і котрась з тих країн просила допомоги від Америки, то Америка тієї допомоги не відмовить. Покищо недалеко берегів Нікараґуа, яка межує однаково з Тихим, як і Атлантійським океанами, маючи тут і там по 200 миль побережжя, зосереджено американську фльоту, що вказує на можливість морської блькади, щоб не допустити до дальшого узброювання Нікараґуа совєтськими доставами. Нікараґуа має вже 50,000 добре вишколеного і добре узброєного війська і других 50,000 резерви і таким чином вона мілітарно сильніша від усіх інших центрально-американських країн разом узятих.

Трудно повірити, щоб керівні кола теперішнього режиму „сандіністів" в Нікараґуа зважилися провокувати такого велетня, як, ЗСА, нападаючи на будь-котрого із своїх сусідів, щоб поширювати комунізм. Трудно теж повірити, що Москва захоче ризикувати у цій ситуації, викликавши війну проти ЗСА в сучасній атомовій добі в обороні Нікараґуа. Нікараґуа повела тактику злодія, який, втікаючи, кричить „лови злодія". Вона відкликалася до Ради Безпеки ОН з обвинуваченням Америки, що ніби Америка приготовляє збройний наїзд на Нікараґуа і, як звичайно, те засідання Ради Безпеки ОН обмежилося до вислухання заяви заступника американської амбасадорки Джін Киркпатрик, що скарга Нікараґуа — нісенітна.

Але Центральна Америка вже від років стала однією із світових бочок пороху, готових своїм вибухом розпочати велику пожежу. Відомо, що Москва нащупує у всьому світі, де слабий пункт, що його можна б використати для поширення своєї „сфери впливів". Скомунізувати Сальвадор не вдалося. Тамошні парляментарні вибори дали велику перевагу демократичному урядові, дармащо немає там ще такої повноти прав людини, як цього хотіли опоненти президента Реґена, який зразу почав підтримувати тамошній уряд проти комуністичних партизанів. Тепер настало там затишшя, громадянська війна, підсичувана ззовні, начебто припинилася. Однак нові масові доставки зброї для Нікараґуа вказують, що кремлівські володарі не виреклися ще пляну створити в Центральній Америці ще другу й третю Кубу. Рішуче становище Америки, де президент Реґен дістав в останніх виборах доказ довір'я народу, може переконає Москву, що не варто ризикувати щоб прийшло до зудару, який, — як заявив був недавно Реґен, — нікому не дав би перемоги, а загріб би цивілізацію людства. Якщо Америка зліквідувала б блискучим ударом комуністичний режим в Нікараґуа, як це зробила з островом Ґренада на Карибському морі, то зробила б велику прислугу світовому мирові і демократії.

Дарія Кузик

ВШАНОВУЙМО ОБИДВОХ ВЕЛЕТНІВ УКЦЕРКВИ

Вшановуючи Слугу Божого Митрополита Андрея, звернім увагу на його велику любов до українського народу і до української Церкви, права якої йому не раз приходилося обороняти.

У почутті християнської справедливости Митрополит Андрей писав: „Поодинокі Церкви, залишаючись у зв'язку з усіма іншими Церквами Заходу, можуть зберегти далекойдучу автономію, яку можна назвати автокефалією... І в нашій Греко-Католицькій Церкві Митрополит установляє Єпископів і ніяке дисциплінарне право латинської Церкви нас не обов'язує..."

Саме по тій лінії проходила діяльність Митрополита Андрея. Знаємо, що він опікувався вірними в Америці, Канаді й на південно-американському континенті та посилав їм священиків. Відбував далекі пастирські подорожі і був навіть у Філядельфії, де в 1910 році посвятив катедру, яку опісля за Митрополита Сенишина безжалісно зруйновано. Був він також у нашому Трентоні, де поблагословив школу при церкві Пресвятої Діви Марії, де ще й тепер ходять українські діти. Це наявний доказ, що колись ми належали до тієї самої Церкви, Главою якої був Митрополит Шептицький. Це вже пізніше нас поділили й відчужили. Тепер подібні старання поділити Українську Католицьку Церкву продовжуються так зі сторони чужих, як і своїх.

Вислухав добрий Господь молитов Великого Митрополита, який заздалегідь постарався запевнити нашій Церкві це дуже важливе наслідство. Умираючи Митрополит Андрей знав, що УКЦерква у добрих руках, у руках відданого Пастиря, який навіть у найтяжчих умовинах дбав про повірену його опіці гонену, переслідувану Церкву, якою безсердечно торгували й далі торгують могутні світу цього. Як дорогоцінний скарб перебрав він її від Митрополита Андрея і протягом дуже тяжких 40 років обороняв її від лукавих людей і то не тільки тих за Залізною заслоною.

Отже були б наші святочні відзначення неповними, якщо б ми із синівською вдячністю не згадали святої пам'яті Патріярха Йосифа, який саме першого листопада, 40 років тому, згідно з бажанням Митрополита Андрея став Головою Української Католицької Церкви так у поневоленій Україні, як і на поселеннях. Нам завжди потрібно пам'ятати, що є тільки одна Українська Католицька Церква і живого її тіла не мають права ділити на кусні ані чужі ані свої. Нашим святим обов'язком є ту єдність відважно й віддано обороняти.

У знаменному посланні „Найбільша Заповідь" (із 1901 р.) Митрополит Андрей написав: „... А коли Бога любитимеш — то вже любитимеш і тих усіх, із якими Бог тебе зв'язав... Святим обов'язком християнина більше любити ближчих собі, — своїх рідних ніж чужих. Тому більшою, щирішою має бути любов супроти родини й Батьківщини... Зі своїм народом і Батьківщиною зв'язаний ти не лише спільною вірою, яку вважаємо найбільшим добрим і святим обрядом, яким дорожимо — але ще й спільною мовою, звичаями та обичаями. І тією землицею святою... і цілою минувшиною віковою, і спільною українською кров'ю, і спільним добром, і спільною майбутністю... і спільними терпіннями..."

Ось це заповіт і дороговказ Слуги Божого Митрополита Андрея так для нас усіх, включно із владиками, як і для грядущих поколінь. Цей заповіт включає також любов до нашої Церкви, яка нас всіх, розсіяних по різних континентах світу, об'єднує.

Згідно із цим заповітом діяв наслідник Митрополита Андрея, св.п. Патріярх Йосиф. Добро Української Церкви й народу було для нього найвищим законом і метою його життя. Всіми силами старався зміцнити нашу Церкву, розбудувати її й забезпечити їй дальше існування. Гаряче бажав, щоби вона була як рівна між іншими патріяршими Церквами, щоб вона могла рости й розвиватись на славу Божу. Саме за це його перебування на волі був сповнений великими терпіннями.

І благословив Господь працю й старання Патріярха Йосифа: Патріярхат ми маємо. Щоправда його ще не благословив провід Ватикану, але для нас безмірно важливішим є благословення Господнє і Його Свята воля.

У своєму Завішанні св. п.

(Закінгення на стор. 4)

Ольга Кузьмович

Мій хресний батько

Звичайно, хресних батьків не можна собі вибирати. Вони – або члени широкої родини, або найближчі друзі, або вибрані з якихось виїмкових причин на цей почесний обов'язок люди. Одні із них виповнюють цей обов'язок дуже ретельно, інші забувають скоро про своїх похресників, а з тим ті останні також про своїх хресних батьків.

Мені пощастило мати в житті хресного батька, що був відомий зі свого виїмкового почуття обов'язку у кожному ділі, яке виконував, а вже у цей-родинний вклав усе своє серце та багато тепла, може тому, що доля не дала йому щастя бути батьком.

Мій перший дитячий спомин про хресного батька особливо незвичайний. Бо я не пам'ятаю ані іграшок, ані солодощів, які з правила одержується від хресних батьків у перших роках життя з нагоди святкувань уродин чи „під ялинку", а тільки клаптики зшиткового паперу, на яких дрібоньким, як цяточки, але рівним та чітким письмом були писані короткі побажання для мене. Їх читала повними сліз очами його дружина, тета Софія, коли верталася з порожніми менажками із злощасних у Львові „Бриґідок". Отож для мене в ранньому дитинстві із поняттям „хресний батько" були пов'язані дві дивні назви „менажки" і „Бриґідки". Я добре знала, що це таке в'язниця, яка забрала улюбленого „вуйка".

Відтак прийшли кращі спомини — довгі прогулянки в околицях Ворохти, де ціла родина Федаків перебувала щороку на літніх вакаціях, коли серед запашних шпилькових лісів і м'яких полонин провадив мене високий, стрункий „хресний", з терпеливістю пояснюючи кожне дерево і кожну рослинку. Він – великий любитель природи, а по званні лісовий інженер, довгими годинами мандрував карпатськими стежками, рівним, виміреним кроком військовика — тільки обличчя із теплою усмішкою ніяк не ішло впарі з військовою ходою. Від нього навчилася я відрізняти карпатські роди шпилькових дерев, захоплюватися запахом живиці у теплих проміннях сонця і осторожно ступати полонинами, щоб не наздоптати дрібні „медові квіти" та темно-червону лікувальну арніку.

У віці дозрівання, коли зацікавлення звертається від родини на друзів та безжурне життя, немає часу на довгі прогулянки з хресним батьком та на ці розмови, з якчх можна було стільки навчитися. Але він ніколи не забував про свою невдячну похресницю, огортаючи її завжди теплою увагою. Із тих часів врятувався один і єдиний подарунок від нього — альбом родинних знімок із цим його виїмковим письмом зробленим написом: „Дорогому Ольчикові у двадцяті уродини".

Скоро після того наш близький зв'язок обірвався, майже рівночасно із сумом, що завітав не лише до нашої родини, але до цілої української спільноти. Хресний батько разом із своєю дружиною, з тетою Софією, залишили назавжди спокійне упорядковане життя у Львові, щоб заступити порожнє місце провідника ОУН.

Ще десь із закутка пам'яті ввижається коротка зустріч у Берліні під звуки протибомбових гудків та метушні, а далі мовчанка довгих місяців перебування у концентраційному таборі.

Але коротко після закінчення війни вже почали приходити правильно листи сповнені тепла і любови та журби за долю і здоров'я похресниці, немов би це було для нього важливіше як власні переживання і ті великі журби, що впали на його плече.

Востаннє ми зустрілися, коли Андрій Мельник, мій хресний батько перебував у нашому домі в часі своїх відвідин ЗСА і Канади в 1957 році та радів із зустрічі після довгих років, а зокрема із зустрічі дітей своєї похресниці. Довгими годинами пересиджував у нашому великому городі, захоплювався моїми рожами, і як колись мені, тепер розказував моїм дітям про дерева карпатських лісів, яких в Америці немає.

Коли сидів на лавочці з дітьми під широким галуззям голляндського в'язу і я з журбою пояснювала йому, що воно перевезене тут з Европи із заразками і засуджене на вмирання, він мене потішав: „Не журися — дерева не люди, вони так скоро не піддаються смерті..."

• • •

Рівно двадцять років проминуло від часу, коли мій „хресний" програв свою останню боротьбу зі смертю, а моє дерево в городі все ще живе і все ще має силу кожної весни відроджуватися рясною новою зеленню, бо „дерева — не люди..."

Володимир Барагура

„ПОДОРОЖ У МАЙБУТНЄ" — СЕНСАЦІЙНА ПОВІСТЬ ІЗ ДЕРЖАВНИЦЬКИМ СПРЯМУВАННЯМ

Кожну доброякісну книжкову появу з ділянки літератури треба привітати. До таких появ належить видана 1983 року в видавництві „Прут" повість „Подорож у майбутнє" авторства Юрія Осиповича (псевдо). Вона заслуговує на окрему увагу читацької громади через рідкісний у нас жанр. Це сенсаційно-шпигунська і пригодницька повість, поєднана з утопійною візією здобуття, відбудови й закріплення Української Держави.

Хоч тема повісти націлена на майбутнє, то акція починається в наших часах на переломі 1960/70 рр. Вихідним тереном дії, яка міняється з блискавичною швидкістю, мов кадри фільму, є Ню Йорк, військово-політичний табір на Бронксі вишколу ударних частин для усмирювання заворушень. з Бронксу акція переноситься на „Союзівку", а згодом на університетські двори („кемпус"), зокрема Колумбійського університету, де відбуваються інспіровані совєтською розвідкою й аґентурами студентські заворушення з участю поза-студентських елементів. Потім основна дія ведеться на різних землях України, зокрема в Києві, але не втрачає зв'язку з ЗСА, точніше з Ню Йорком.

Побіч головної акції розгортається плетиво побічних дій, які біжать паралельно або схрещуються й переплітаються взаємно. Персонажі копійовані з сучасних наших постатей національно - громадського життя, зокрема центральна особа повісти американського полковника, а потім генерала Української Армії Тараса Гончара. Вживаю окреслення „центральна особа", бо „героя" повісти в клясичному розумінні в ній немає. Світло рампи з полковника-генерала Т. Гончара перекидається від часу до часу на інші діючі персонажі.

Хоч автор скривається під псевдом, то його зацікавлення економічними проблемами в їх різновидах, які він, поруч мілітарної сили, вважає найважливішим державотворчим компонентом відродженої України, вказує, що Юрій Осипович, це один із видатних сучасних наших економістів.

Автор послуговується всіма трюками і фокусами сенсаційно - детективістично-шпигунського „міха хитрощів", які використовують автори подібних повістей, фільмів, телевізійних показів, сценічних картин тощо. Це — несподіванка, заскакування сповнене напруження очікування, почуття непевности, викрадання людей, „квід про кво", „деус екс махіна". Інфільтрація шпигунської мережі, саботажі, протидія контррозвідки, політичні й дипломатичні ходи, мілітарні плянування й акції переплітаються з любовними переживаннями та епізодами з родинного, товариського, й суспільно-громадського життя.

Український екзильний політичний провід, підтримуваний урядовими американськими чинниками, втримує контакт із підпільним рухом в Україні, Польщі, Болгарії, Чехо-Словаччині, Литві, посилаючи туди емісарів і підпільну літературу. Коли в СССР і сателітних країнах вибухають повстання, створений і вишколений американською армією Український Леґіон за допомогою Туреччини висаджується в Одесі, поєднується з Національною Українською Армією, проганяє російсько-большевицького окупанта й встановляє Незалежну Соборну Українську Державу.

У другій частині повісти, присвяченій відродженню й закріпленню молодої держави, темпо акції сповільнюється і вливається в спокійне русло побутово-родинного й громадсько-суспільного та державно-творчого життя. Головну увагу автор придає питанню політичного устрою, економіці, розбудові фінансів, торгівлі, промислові, аґрарній реформі, продукції, модерному узброєнню й вишколові армії.

Автор-прихильник монархістичного устрою з дідичним гетьманом у проводі. Гетьман покликує й іменує міністрів, які відповідальні перед Гетьманською Радою, що її вибирає народ за становим ключем і вільним голосуванням за демократичними принципами. Автор-традиціоналіст і консерватист, пов'язує історичну тяглість не лише з добою Козаччини, але сягає до княжих часів, бо перший гетьман новоствореної держави — наказний. Це англійський королевич Юрій, в жилах якого пливе кров велико-київського князя Ярослава Мудрого. Ця спокійна течія акції, спричинена описами нарад, засідань Гетьманської Ради, дискусіями, голосуванням, плянуванням, звітами час від часу переривається бурхливими крутежами підривної акції московсько-большевицької аґентури, ворожими саботажами, протидією власних опозиційних чинників, врешті спробою закордонного російського політичного представництва викликати протигетьманське повстання та з допомогою російської армії окупувати поновно Україну. Але український уряд здавив у зародку ворожі затії, а негайно заряджені військові маневри на українсько-російському кордоні знешкодили плян російського уряду збройно підтримати протигетьманське повстання.

Повість закінчується „геппі-енд-ом", а втім автор увесь час оптиміст і всі, найбільш трудні й ускладнені ситуації розв'язує завжди щасливо по лінії бажань, задумів і плянів позитивних персонажів повісти.

Контраст між сенсаційною та головокружною першою і сповільнено-спокійною другою частинами повісти, це хиба архітектоніки твору Юрія Осиповича. Мово-стиль автора теж вимагав би втручання мовного редактора.

Книжку можна набути за ціну 6.50 дол. з поштовою оплатою. Замовляти: „Prut" Publishing, Co., 1853 Haight Ave., Bronx, N.Y. 10461.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК Ізраїль погодився звільнити трьох ливанських міліціонерів заарештованих раніше на окупованій південній території Ливану, уряд президента Аміна Ґемаєля погодився на відновлення переговорів з ізраїльськими урядовими речниками у справі відтягнення військових частин, які все ще перебувають в південному Ливані. Прем'єр-міністер ізраїльського уряду Шімон Перез заявив, що переговори триватимуть, приблизно один тиждень і висловив надію, що вони будуть успішними.

Оксана Бачинська

ВЕСНА В УКРАЇНСЬКІЙ БРАЗИЛІЇ

II.

Крізь стіни пробивалися грімкі голоси „Ми ростем, ми надія народу". Яка правда у цих словах! Години скоро минали і час не дозволяв нам провести дальше приємні хвилини. Взявшись за руки кругом, ми злучились у прощальній арії „Ніч вже йде," оспіваної так часто у різних частинах світу.

Наступного дня ми вирушили в дорогу оглядати українські колонії, з яких вийшла більшість учасниць Інституту. На щастя, ми мали гарну соняшну погоду, бо нас перестерегли, що в часі дощу пільними дорогами неможливо їздити. Спершу ми побачили на гірці каплицю, а коло неї дерев'яні хрести на горбах похованих піонерів. Їхали далі — зустрічали нас на колоніях Сестри св. Йоанни, Сестри Служебниці та Катехитки враз з шкільною дітворою. Вдивлялись ми на дітей у кожній школі, які часто зазнавали голоду, холоду, та жили в несприятливих умовинах. Неурожайні околиці та посуха спричинюють тяжке, невідрадне життя багатосімейним запрацьованим українським родинам. Жаль огортав, але діти нас розвеселяли своєю бадьорою піснею „Хто сумує, хай сумує, ми веселі все будем, а веселі все співають, ми також співатимем". Вітали нас діти не тільки з колоній, але також з суботньої школи, та зі школи Сестер Служебниць Колегії Непорочного Зачаття у Прудентополісі. Сипалися букетики рож та волошок, приготованих для нас — гостей з далеких земель. Знову лунала пісня з молоденьких уст. Немов соняшні проміння огрівали наші серця їх щиренькі дитячі привіти.

У день св. Маркіяна ввечері була Служба Божа у церкві св. Йосафата. Церкву виповнила шкільна молодь та мешканці міста. Між ними було понад 100 малих семінаристів святочно вдягнених у ґранатових убраннях. Перед очима мигали сцени дітей на колоніях і тих, що ось тут перебували у інтернатах. Всі як один злучилися з просьбою до Бога „Боже Великий, Творче Всесильний, на нашу рідну землю поглянь".

Уже не години, а дні швидко минали. Отець Цимбаліста, парох у Прудентополісі, розповідав нам про українські надбання. Ми звиджували імпозантний будинок-манастир та малу семінарію Отців Василіян, побудовану 1958 року, друкарню, велику фарму, спортову площу, новіціят Отців Василіян, та новозбудовану суботню школу. Громадянство міста Прудентополісу запросило нас на вечерю-зустріч з нами в Українському Домі. Залю прибрано вишиваними рушниками. Проходили розмови про життя та рідню розкинену по різних містах Америки та Канади. І ми задумувались над долею українського народу, розсіяного по різних континентах.

Залишаючи Прудентополіс, інститутки відпроваджували нас в полудневих годинах у мандрівку назад до Куритиби. За тих кілька днів розвинулась тісна дружба між молоденькими дівчатами, а нами. Синьоока бльондинка стала дорогою Лідою. Просльозилась і Надя, Софійка, Кикелія, Єлисавета і багато інших. Прощали нас також о. Цимбаліста і Мирослава Крива. Автобус рушив — високий рожевий будинок Інституту віддалювався. У думках наших відчувалось не віддаль, а близькість і гордість, що наша мова, вишивка, процвітає, що вони, діти колоністів, заявляють „Ми ростем, ми надія народу, ми нащадки лицарських батьків".

У Куритибі нас очікували питомці та монахи Великої Семінарії Отців Василіян. Грімкими оплесками та могутнім „Многая Літа" привітали нас 41 семінаристи. Багато з них є стипендистами американських і канадських українців. Цікаві молоді хлопці, в більшості, походження з колоній, розповідали про свої життєві шляхи прекрасною українською мовою. Хотіли довідатись багато і від нас, але брак часу став на перешкоді продовжувати розмови.

Ми в поспіху відвідали наші громадські установи, Дім Товариства Прихильників Української Культури, Дім Хліборобського Союзу, та Дім „Полтава", де катехитки навчають у суботній школі. Пощастило нам побачити дітей, які відбували лекції української мови у Домі Хліборобського Союзу. Переїжджаючи містом Куритиби, постать Тараса Шевченка на Плязі Шевченка, немов закликає „Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь!".

На другий день ранком, себто в неділю, почались прощальні поцілунки та розлука з друзями, а особливо з нашою „господинею" Н. Шульган. Бразилійські дзвони недільної Служби Божої голосили останній раз нашу участь в українській мольбі до Всевишнього. Прощавай Українська Бразиліє!

Літак рушив і піднісся ген у хмари в дорогу до Ріо Де Жанейро. Залишилося ще кілька днів... кілька днів у Ріо — у цій географічній перлині Америки, положеній між горами, долами, і морем. На соняшній пісковій пляжі „Копакабана" близько нашого готелю, де пінились буйні хвилі бурхливого океану, час нараз став нашим приятелем. Час запрошував нас сісти, відпочати, приглянутись, призадуматись. З'являлися перед очима люди, події, контрасти бразилійського життя. Бачили ми багаті вілли і нужденні притулки. Бачили людей вкритих дорогоцінними каменями, бачили жебраків вкритих ранами. Бачили вбогих українців, доля яких кинула у несприятливі обставини. Бачили українців, доля яким усміхнулася, і вони добилися високої освіти та гарних осягів. Чули чудово розвинену українську мову і бачили культуру, але, на жаль, зустрілись також з великим поступом асиміляції у більших містах. Бачили взірцеву працю духовенства та катехиток у їх стремлінні плекати духовість, українську мову та культуру. Допомога з Америки і Канади мала і має для них велику вартість. Побачивши їх відданість допомагати бідним рільникам та їхнім дітям та їхнє вирощування здорових тілом і духом українських душ, це додає ще більше охоти допомагати стипендійними фондами, висилкою посилок тощо.

Коли прийшла пора покидати бразилійську країну — дощові хмари почали насуватися на місто. Вершки гір заховались і Ріо наче стало меншим містом. Але нам уже було байдуже; наша соняшна весна кінчилася, а ген далеко майоріла перед нами, запрошувала нас, листопадова осінь.

Кінець.

З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в ЧИКАҐО

Преосвященний Владика ІННОКЕНТІЙ, ЧСВВ відслужить в НЕДІЛЮ, 25-го ЛИСТОПАДА 1984 р. о год. 11-ій рано в катедрі св. о. Миколая

ЗАУПОКІЙНУ СВЯТУ ЛІТУРГІЮ

за всіх основоположників і членів Станиці, які спочили в Бозі і відійшли на Вічну Ватру.

Про молитви за душу Покійних Подруг і Друзів пластунів просять:

Пластова Станична Рада
і Станична Старшина в Чикаґо, Ілл.

В Нюарку і Виппані закінчено жалобу по св. п. Патріярхові Йосифові

Українська громада Нюарку і околиці поновно виявила велику пошану св. п. Патріярхові Йосифові в сороковий день по його відході у вічність.

В середу, 17-го жовтня, о год. 7-ій вечора, в церкві св.Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., відулася поминальна Служба Божа з Панахидою, яку відправив о. парох Михайло Кучмяк. Він виголосив похвальну проповідь в пошану одного із найбільших Ісповідників віри двадцятого століття.

Церкву виповнили вірні, між якими було багато громадських і церковних діячів. Не було, на жаль, почесної репрезентації молодечих організацій, а лише один сумівець з прапором заступав свій місцевий відділ.

На обличчях богомольців видно було журбу і глибоку задуму по втраті великого провідника і пророка Церкви й народу і то в часі розхитаного незгодою світу.

Під час відправ співав прекрасно і набожно хор церкви св.Івана Хрестителя під дириґентурою Михайла Добоша. Хор цей поновно засвідчив зрозуміння ідей Патріярха своїм церковним служінням. В часі Св. Літургії більшість її учасників прийняли Святе Причастя в наміренні св. п. Патріярха Йосифа. По Панахиді о. парох Михайло Кучмяк попросив присутніх зійти до церковної залі, де відбулися святочні сходини в пошану Патріярха Йосифа, які підготовила управа місцевого відділу Українського Патріярхального Товариства.

Сходини започаткував о. парох молитвою. Опісля ред. Василь Пасічняк, голова Відділу Т-ва, доповідав про „Похорон Патріярха України", як його учасник. Доповідач, зокрема звернув увагу на напімнення Його святости Патріярха Йосифа, щоб Товариство Свята Софія і Українські Патріярхальні Товариства дальше продовжували свою діяльність, згадав про Завіщання Патріярха, в якому дано пророче напімнення Божому людові відносно його програми збереження Церкви і народу, про Заяву Львівського Крилосу щодо дальшого існування Патріярхату Помісної Української Католицької Церкви і про те, що Блаженніший Мирослав Іван є спадкоємцем адміністраційного і канцелярійного апарату ї зв'язків, створених Патріярхом Йосифом за 21 рік його життя на волі. Він говорив про Заяву делеґатів Патріярхального Руху — Патріярхальних Товариств із всіх країн вільного світу, в якій вони теж ствердили своє визнання Блаженнішого Мирослава Івана Патріярхом Помісної Української Католицької Церкви і повну для нього підтримку.

Коли архимандрит-єпископ Любомир Гузар при відкритті тризни звернувся до Блаженнішого Мирослава Івана і до 500 учасників із заявою, що Мирослав Любачівський є Архиєпископом княжого города Львова, тим самим він спадкоємець старинної традиції Київських Митрополитів, тим самим він Глава нашої Церкви, єдиної святої для нас по цілому світі Української Католицької Церкви і тому ми вшановуємо його титулом Патріярх, то всі присутні, разом з митрополитами і єпископами встали з місць і оваційно вітали зворушеного нового Патріярха Мирослава Івана. Очевидно, що доповідач більше часу присвятив самому похоронові Патріярха, яким звеличали його Митрополити, Єпископи, кардинали, монаші чини та миряни.

По доповіді Іванна Кононів деклямувала вірш поетки Зої Когут, присвячений Його Святости св. п. Патріярхові Йосифові. Опісля д-р Дарія Миндюк висвітлила понад 100 прозірок із похорону Патріярха. На фронтовій стіні висів величавий портрет великого сина України в жалобній декорації у виконанні містоголови Патріярхального Т-ва Федора Луцишина.

У Виппані українська громада також вшанувала св. п. Патріярха Йосифа. В день похорону, 13-го вересня, тут теж була відправлена Служба Божа в наміренні великого Покійника, а в сороковий день жалоби відбулися святочні сходини, на яких ред. Василь Пасічняк повторив свою доповідь, яку він виголосив у Нюарку.

В. Ю. П.

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ

передчасного відходу у Вічність моєї Дорогої Дружини

бл.п.
ЕВИ МАДРИ
з дому РОМАНЦЬО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

дня 20-го листопада в українських церквах:

- **у Ґленкові, Н. Й.**
- **Св. Духа в Брукліні, Н. Й.**
- **Покров Пресв. Діви Марії в Озон Парк, Н. Й.**

Родину, Приятелів і Знайомих просимо про молитви за душу Покійної —

Горем прибиті:

муж — МИРОСЛАВ
брат — ВАСИЛЬ РОМАНЦЬО з Родиною
сестри — РУЗЯ і КАТЕРИНА з Родинами

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 20 грудня 1983 року, відійшла від нас у Вічність наша найдорожча Мама, Бабця і Прабабця

бл. п.
ЮСТИНА ГОЛОВЧАК
з дому БЛЕНДЕЙ

В часі нашого горя і глибокого смутку ми зазнали багато виявів правдивого співчуття та моральної піддержки від Родини, Приятелів і Знайомих. Цією дорогою висловлюємо їм нашу безмежну вдячність.

Дякуємо Всесвітлішому отцеві Митратові Василеві Макухові, парохові Церкви Святого Йосафата у Трентоні, Ню Джерзі, за відслуження Панахиди і похоронних відправ та за прощальне слово у церкві.

Наша щира подяка усім хористам, що співали під час Панахиди. Окрему подяку складаємо дякам Вп. Іванові Головко та Інж. Макарові Копаниці за відспівання Панахиди і похоронних відправ.

Щире спасибі Родині, Приятелям і Знайомим за участь у Панахиді, похоронних відправах, за молитви та за вислови співчуття. Особлива подяка тим нашим рідним, що не зважаючи на ледовицю прибули з далекої Канади і Мериленду, щоб відпровадити Покійну в дорогу вічности.

Щиросердечна подяка усім за молитви, пожертви на Святі Літургії та за датки зложені у пам'ять Покійної на Патріярший Фонд і на Український Освітньо-Культурний Центер у Филядельфії.

Наша вдячність проф. Мирославові Лабунці та Інж. Макарові Копаниці за теплі прощальні слова під час поминальної тризни.

Дякуємо усім паням і панам за поміч у приготуванні тризни, як рівнож не меншу подяку складаємо усім, хто чим небудь причинився до влаштування тризни.

Дякуємо похоронному заведенню Куч з Трентону, Ню Джерзі, за поради та сумлінне переведення похоронів.

Нехай усіх Вас Всемогучий Господь Бог винагородить своїми ласками.

Горем прибита РОДИНА

У ДВАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Найдорожчого і Незабутнього Мужа, Батька, Дідуся і Зятя

сл.п.
СТЕФАНА ГАНКЕВИЧА

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СУБОТУ, 1-го ГРУДНЯ 1984 р., о год. 9-ій ранку в церквах:

- **Українська католицька церква Рождества П.Д.М. Пос Анджелес, Каліфорнія**
- **Св. Духа, Гамільтон, Канада**

Рідних, Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

дружина — ГАЛИНА з РОДИНОЮ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Дорогої

СВ. П.
Інж. хемії ІРИНИ-ОРИСІ
з ГАВРИЩАКІВ
КОЛТУНЮК

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ дня 23-го листопада 1984 р. о годині 8:30 ранку

Сестри і Родина

Приятелів і Знайомих просимо згадати в цей день Покійну в своїх молитвах.

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Дорогого і Незабутнього Батька

бл.п. Інж. ВІКТОРА
ВАКУЛОВСЬКОГО

будуть відслужені

ПАНАХИДИ

в НЕДІЛЮ, 25-го ЛИСТОПАДА 1984 р. о годині 11:30

в православній церкві Св. Покрови в Філядельфії, Па.

та о год. 3-ій по полудні на Українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

доньки — ВІКТОРІЯ і МАРІЯННА

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ І ВДЯЧНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

ТРАВЕНЬ — СЕРПЕНЬ 1984

Щиро вітаємо достойного нового мецената — Фундатора Фундації УВУ **Пана Миколу Поповича (Канада),** який на Фундацію УВУ зложив цього року **3.000.00 доп.** (Разом до сьогодні 11.005.00 доп.) і тим самим при Фундації УВУ в Америці створив свій **Постійний Стипендійний Фонд (ПСФ).** З процентів цього фонду щорічно в його імені буде приділятися стипендія на студії або дослідну працю в царині україністики.

Щиро вітаємо вельмишановних нових меценатів Фундації УВУ, а саме **Панство Миколу і Катерину Святих; Преосвященного Владику Василя Лостена; Панство Анну і Степана Феденко.**

Вітаємо зокрема щиро наших достойних фундаторів, меценатів і членів, які постійно доповнюють і розбудовують свої фонди. Фундаторів: **Павла Німця, Федора Олійника, Юліяна і Стефанію Манастирських.** Меценатів: **Український Народний Союз, Український Братський Союз, Клавдію Салюк, Теклю Свідан з синами.** Членів добродіїв: **д-р Мирослава і Любу Прокоп, Інж. Ярослава і д-р Лесю Ткач, Кредитову Кооперативу в Рочестер, Н.Й. д-р Романа Граба, Остапа і Марію Ґац,** і нових членів — добродіїв: **Дашу Процик і Олексу Дземнюка.**

Щиро і дружньо вітаємо десятки нових членів Фундації УВУ і сотні постійних і нових жертводавців на українську вільну науку через Фундацію УВУ.

ПОДАЄМО УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ ЧЕРГОВИЙ СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФУНДАЦІЮ УВУ В АМЕРИЦІ

Попович, Микола **3.000.00 (11,005.00)** Німець, Павло **1.000.00 (5.005.00)** Св'ятий, Микола і Катерина **1,000.00 (1,500.00)** Український Народний Союз **1,000.00 (6,500.00),** Преосвящений Владика Василь Лостен, **580.00 (1,080.00)** Дземнюк, Олекса **500.00, Процик Даша 500.00**, Українська Православна Кредитова Кооператива в Н.Й. **(825.00); Стельмах, Іван 200.00**; Феденко, Степан і Анна **200.00 (1,080.00);** Васьків Осип і Марія **150.00**; Винницький, Остап і Наталка, Канада **150.00**; Кладочний Михайло **125.00**; інж. Ткач, Ярослав і д-р Леся **(790.00).**

По 100.00 зложили: інж. Балабан, Володимир і Галина **(700.00)**; Балабан, Орест; д-р Веселий, Орест; Воскоб, Юрій; Ганас, Олександер і Лідія; Гнатчук, Всеволоди; д-р Граб, Роман **(605.00)**; Грицак, Петро і Рі; Ґац, Остап і Марія **(500.00)**; мґр. Залуський, Володимир і мґр Наталія; д-р Залуцький, Теодор і Марія; Зборовський, Володимир; Климко, Панас; Кравчук, Юрій; Кучкуда, Василь; Левицька, Ольга; Лепкий, Д. Лешко, Теодор і Стефанія; Личковський, Юрій; Млинко, Ярослав; Новотний, Вікторія; Об'єднання Жінок Ліґи Визволення України в Канаді. — Головна Управа; Прегар, Микола; д-р Сидорак, Ярослав і Оксана; Сливоцький, Стефан і Володимира; Союз Українців Католиків Америки „Провидіння"; Старостенко, Юрій; Українська Федеральна Кредитова Кооператива в Рочестер Н.Й. **(600.00)**; Український Братський Союз **(2,450.00)**; мґр Щербанюк, Ярослав; д-р Яблонський, Михайло; д-р Прокоп, Мирослав і Люба **(585.00)**; Стецик, Петро **800.00**; Яремко, Антін **70.00**;

По 50.00 доп. зложили:

Безкоровайний, Осип; Білинська, Анна; Боднаренко, Павло і Дуня; Бойко, О.С.; Вірстюк, Франко і Олена; Гайда, Ігор і Рома; Ґолд, Брус; Ґулак, Василь; д-р Дикун, Роман; Заброський, Олекса і Ольга; Козак, Ярослав і Калина; Колісник, Марія; Коник, Микола і Марія; Коруд, Василь; Інж. Огар, Василь і Оксана; Оприско, Степан і Катерина; Пушка, Данило; Салюк, Клавдія **(1,175.00)**; Свідан, Текля і сини **(1,625.00)**; Троян, Петро; д-р Федик, Евстахія і Стефанія; Монастирський, Юліян і Стефанія **(10.120.00)**; Філь, Михайло **35.00**; мґр. Квіт, Зиновій **30.00**; Олійник, Ярослав **30.00**; Серабин, Стефан і Френцес **30.00**;

По 25.00 доп. зложили: Амброзяк, Максим і Ольга; Балабанов, Дмитро і Таїса; Братство Св. Стефана Відд. 221; Бачинський, Андрій і Марта; Бакерський, Іван і Оксана; Білоус, Михайлина; Благий, Іванна; Бозьо, Михайло і Софія; Воронка, Василь; Винник, Іван і Софія; Висоцький, Роман і Дарія; Ганчарик, Петро і Ірена; д-р Гарматій, Мирон і Марґарета; Гетман, Петро; Гладкий, Михайло; Горбачук, Марія; д-р Ґарбовський, Богдан; Ґригоренко, Петро і Зінаїда; Ґіна, Григорій і Анна; Ґурбель, Михайло і Барбара; Іванів-Джонес, Елізабет; Кізима, Мирослава; д-р Кіндрат, Іван; Клебович, Володимир - Адвокат; інж. Кмета, Ігор і д-р Надія Теребус-Кмета; д-р Кміцікевч, Олександер; Ковінко, Юрій; д-р. Когутяк, Володимир; д-р Козіцькі, Роман і Марта; Козіцький, Володимир і Анна; Корінець, Микола; Костів, Михайло; Креховецький, Корнель і Соня; Кульчицький, Іван і Теодора; Крупський, Адріян; Лагола, Петро; о. Лімонченко, Олександер і Ніна; Лукіянович, Філярет і Наталія; Масюк, Володимир і Наталія; Миронович, Кузма; д-р Мовчан, Юліян і Олена; Мостович, Андрій і Марта, д-р Мостович, Леонід і Оксана; Мулькевич, Марія; Мурка, Микола; Небеш, Орест; ООЧСУ, Відділ І.; Олійник, Іван і Стефанія; Олійник, Федір **(15,280);** Омельченко, Григорій і Олександра; Панчук, Юліяна; Палієнко, Павло і Олександра; Н.Н. Бофало; Піндічук, Евген; Пилип, Володимир і Роман; Рій Петро; Роче, Андрій і Розалія; Руди, Петро; Рущак, Дмитро і Марія; Садівник, Василь і Володимир; Серафин, Йосиф і Софія; д-р Стецьків, Евген і Ніля; Тарасюк Юрій; Терлецький, Катерина; д-р Туркевич, Надія; Федорків, Олександер і Віра; Федунчин, Іван; Хіч, Олекса; Ходонович, Дмитро; Хромяк, Дмитро і Іванна; Хухра, Дарія; Цебрій, Григорій і Теодора; Цимбала, Стефан і Евгенія; Чарторийський, Святослав; Чипчар, Ігор; Чорний, Микола і Стефанія; Чубатий, Омелян; о.Шараневич, Еміль; Шевчук, Ілля і Марія; Шоробура, Тимко і Марія; Шутер, Русел; Юсип, Ісая і Василина; д-р Яблонський, Степан і Ярослава, д-р Ящун, Василь.

По 20.00 доп. зложили: Білинська, Анна; Брикович, Теодозія Володимира; д-р Дармограй, Петро і Галя; Дребич, Михайло; Коропишин, Теодор і Софія; Крупські, Корнель і Наталія; Лаврів, Василь; д-р Мірчук, Ігор; Ніньовська, Оля, Оліник, Варвара; Островський, Володимир; д-р Прокоп, Мирослав і Люба **(605.00)**; Черняк, Адріян і Ніна; Шанта, Любомира; Юрків, Ольга;

По 15.00 доп. зложили: Андрейців, Василь і Марія; Бакович, Іванна; Бачинський, Юрій і Христина; Баран, Катерина; Бачинська, Оксана; мґр. Бачинський, Юліян; Бекерський, Дарія; Біловус, Стефан; Боднар Михайло; Бойчук, Іван (Трентон); Боярський, Богдан і Ізидора; Буцяк, Марія; Вачек, Стефан і Катерина; Візір, Віталій; Войціх, Йосиф; Волощук, Ярослав і Елізабет; Гайовий, Федір і Марія; Головацький, Осип і Юстина; Головінський, Іван і Наталія; Гуль, Вебстер і Марійка; Ґаґерман, Ірена; о. Ґаладза, Петро і Оленка; Ґельнер, Йосиф; Ґудз, Стефанія; Дзівак, Володимир; Дзівак, Іван; Домащук, Богдан; д-р Дорощак, Семен; Заліський, Микола; Зубаль, Стефан і Марія; Іваницький, Ігор; Іванів, Григорій; Кецман, Дмитро; Кікцьо, Теодор; д-р Коваль, Нестор; Козак, Данило і Ірена; Колтунюк, Орест і Антоніна; Корсунь, Федір і Ольга; Кравець, Микола і Валентина; Кравців, Роман і Ірена; д-р. Крупка, Роман і Софія; Кудук, Марія; Кулька, Дмитро і Луїс; д-р Ларій, Йосиф; Левицька, Іванна; Ленчук, Іван; Ліневич, Олександер; Лозинський, Василь і Евгенія; Лукашевський, Роман; Маринович, Роман; Мельничин, Василь і Юлія; Мілянич, Микола і Доротея; Мирошниченко, Аделя; Михалевич, Михайло і Ніна; д-р Михайлів, Володимир; д-р Мичковський, Мирослав і Анна; Недільський, Володимир і Світляна; Николенко, Ніна; Німилович, Яків і Аліса; Палаташ, Ольга; д-р Палідвор, Василь і Марія; Пепюк, Володимир; Перекрест, Марко; Петрий, Павло; Петрущак, Ярослав; о. Покотило, В.; Попаца, Василь і Галя; проф. Попель, Стефан; Посипайло, Марія; Почтар, Людмила; Присяжний, Павло і Марія; Прихоженко, Микола і Розалія; Прокопович, Володимир; Решетар, Михайло; Роздольський, Лев; Рубчак, Евгенія; д-р. Савицький, Юрій; д-р. Сениця, Павло і Меланія, д-р. Сенковський, Теодозій і Ірена; д-р. Селезінка, Василь, Сідлярчук, Анна; Скропко, Олекса; Скоцько, Евген; Снігур, Іван; Сороколіт., Микола; Стасик, Ярослав; Степанків, Ярослав; Сухарчук, Микола; о. Тилявський, Іван; Тропак, Андрій; Уздейчук, Володимир і Марія; Федак, Евген і Теодозія; Фединський, Андрій; Феленчак, Василь; Харчук, Іван; Чепурківська, Марія; Шафран, Евген; Шарий, Борис; Шеремета, Любомира; Шмуляк, Василь і Анна; Щур, Любомир і Олескандра; Яворський, Любомира; Янда, Макар; Яровенко, Вадим і Марія.

По 10.00 доп. зложили: Борис, Іван; Голитяк-Галик, Степан і Анна; о. Ґалонжка, Тарас Павло, Ґрохола, Данило і Ірена; Ценкевський, Олена; Долинський, Люба; Дончевський, Теодор і Асуна; Ефремова, Галина; Жовнір, Іванна; Захарясевич, Мирон; Костенко, Федір; Котиляк, Іван; Кравець Юрій; Кухар, Ольга; Кущинський, Антін; Людкевич, Евген; Матковський, Степан; Моріс, Марія; Олещук, Теодор і Марія; Печак, Лєна; Попик, Анастазія; Пришляк, Лев і Марія; Степові, Константин і Евгенія; Терлецький, Михайло; Фесак, Борис і Евгенія; Фіцик, Василь; Шумський, Василь; Ясновський, Йосиф і Павліна; Яцковський, Ярослав; Васильквич, Катря **7.00**; Маланюк, Мирон **6.00.**

По 5.00 доп. зложили:

Баран, Олександра; Барицький, Микола; Гамерський, Богдан і Гілія; Дитиняк, Володимир; Калиновський, Анатоль і Софія; Кізима, Степан; Лінинський, Микола і Марія; Орниняк, Іван і Софія; Саврук, Іван; Сточанин, Наталія; Тимцюрак, Оля і Ярко; Халупа, Володимир; Ясінський, Лонгин; Якимишин, Микола; о. Боровський, Володимир **3.00** Ясенко, Іван і Олена **3.00**; Проць, Наталія **2.00**; Лемеха, Петро **1.00**.

ІМ'Я І ПРІЗВИЩЕ в цьому списку подаємо так, як вони були подані жертводавцями українською мовою, якщо вони були подані тільки латинкою — подаємо їх користуючись транслітерацією Конґресової бібліотеки ЗСА.

Щиро дякуємо всім жертводавцям. З уваги на всеукраїнську місію, яку сповняє УВУ, МЕТОЮ ФУНДАЦІЇ є створити одномільйоновий фонд, який допоможе забезпечити дальший **розвиток української науки у вільному світі.**

ТОМУ УПРАВА ФУНДАЦІЇ звертається до **ВАС** з гарячим проханням стати членом Фундації або скласти пожертву в міру Ваших спроможностей. **Коли Ви** пожертвували раніше або вже є членом Фундації - **ПРОСИМО ВАС, підвищити свій ВКЛАД.**

У ВАШОМУ особистому імені, в імені цілої родини, в імені дорогих Вам осіб, що відійшли у вічний спокій; в імені організації та установи —Ви маєте можливість створити при Фундації УВУ „Постійний Стипендійний Фонд" (ПСФ) з якого щорічно буде приділена стипендія на студії або дослідну працю в царині україністики. Фінанси ПСФ є поставлені окремо на найвищі відсотки у банках і тільки відсотки розподіляються на стипендії або дослідні праці чи публікації згідно з волею та побажанням фундатора чи жертводавців. ОСНОВНИЙ капітал зложений фундатором чи жертводавцями залишається постійно ненарушеним. ТОМУ ці ПСФ будуть існувати вічно. РОДИНА чи їх нащадки своїми порадами та дальшими пожертвами можуть постійно розбудовувати ці родинні ПСФ.

Повний Постійний Стипендійний Фонд є тоді, коли меценат, родина чи установа зложили **10.000.00** доп. Проте, коли вже вплачено 5,000.00 **ПСФ — починає діяти,** доповнений фондами Фундації. Вплати **на ПСФ** — можна сплачувати ратами.

Коли із різних причин Ви не маєте можливости створити **ПСФ**, просимо Вас з різних оказій **творити одноразові стипендійні фонди. Одноразовий Стипендійний Фонд є** тоді, коли **жертводавець на цю ціль зложить 500.00 доп.**

В 1984 році при **Вашій щедрій допомозі Фундація** УВУ виплатила **68-м стипендій; фінансувала Перший Кобзарський Курс в Европі. Крім того сьогодні спонзорує** та удержує Курси англійської **мови для найновіших українських** політичних іміґрантів **із Польщі: у Мюнхені при УВУ** — 24 особи (є вже зголошених понад 35-ть); **В Сан Ґеорґен,** Австрія — працює шість відділів англійської мови — бере участь біля 90 осіб. Курс українознавства для біженців при УВУ в Мюнхені є в стадії організації.

У висліді нашої щорічної студійної програми „Стежками Батьків по Европі" - поставлено святочно пропам'ятну плиту українським політв'язням в колишньому концтаборі Дахав. Рівнож з нагоди **40-ї річниці боїв під Бродами** і Монте Кассіно в Італії, - **зложено китиці живих квітів на** могили українських **воїнів (у Фельдбаху і Монте Коассіно)**, які хоч і в чужих шеренгах **згинули в боротьбі** проти жорстоких окупантів української **землі: червоних і брунатних** нацистів. Також розпочато **досліди (збирання матеріялів)** про чисельну участь українців **в боротьбі з гітлеризмом** на західньому фронті, зокрема в **армії генерала Андерса** і французькому резистансі, — та **можливість відповідного** задокументування цього факту.

Всі пожертви і датки на Фундацію УВУ, на постійний чи одноразовий стипендійний Фонд — можна відтягнути від податку.

Чеки просимо виписувати на: UFU Foundation **та висилати на адресу Фундації УВУ.**

Ukrainian Free University
Foundation, Inc.

203 Second Avenue • New York N.Y. 10003

Проф. Петро Ґой
голова Фундації УВУ

Д-р Ярослав Моцюк
скарбник Фундації УВУ

ВШАНОВУЙМО...

(Закінчення зі стор. 2)

Патріярх Йосиф написав: „І вас, мої Возлюблені діти, благаю: Ніколи не відкажіться від Патріярхату своєї Страдної Церкви, ви ж живі, існуючі її діти!... Моліться, як дотепер, за Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси... Наш Патріярхат ми вже маємо!"

Про свої переживання у зв'язку із трудноищами та постійними перешкодами для Української Католицької Церкви згадав Патріярх Йосиф словами: „зневаги, душевні рани, словом всі оці стріли лукавого' — вам відомі. Вони не були легші як у в'язницях і на засланнях. І переживав я їх так само болюче, як переживав передше в'язничні тортури".

Патріярх Йосиф написав також у своєму Завіщанні про близьку співпрацю із Митрополитом Андреєм: „Надхненний Його (Святого Духа) благодаттю служив я своїй рідній Церкві на тих постах, які поручав мені Глава і Батько нашої Церкви, Слуга Божий Митрополит Андрей... Передомною, наступником Слуги Божого Андрея і переємцем Його духовної спадщини і Його заповітів, простелився довгий шлях відречення, шлях несення хреста..."

В справі існуючого Патріярхату УКЦеркви Блаженніший не раз писав: „Не можна нині бути чесною людиною, яка була би проти Патріярхату. Найідейніший загал українського народу бачив впродовж цілої історії по нинішній день свій рятунок і свою об'єднуючу силу в Патріярхаті... Жадного патріярхату не творив ні Собор, ні Папа, але їх признавали... Помінати Патріярха самі вірні почали по цілому світі, навіть за залізною заслоною!... Там держаться з усіх сил. Скільки паде, скільки тих трупів, а всетаки держаться. Треба, щоб і ви тут у вигодах, ситі, вбрані, возрадувані зберегли те, що є конечне для народу. То не є ніяка амбіція патріярхату, то є конечність національна і конечність Церкви... Як та Церква не буде шанована й цінена в своєму патріярхаті, то ми падем... Патріярший статус стане забороном перед зазіханням московської патріярхії і перед включенням нашої Церкви у латинську... Наш Патріярхат — то історична наша правда, то законна наша сила основана на східньому церковному праві, богослові і постановах Другого Ватиканського Собору".

Хочеться мати надію, що слова ці зворушать і найбільш закам'янілі душі, найбільш закам'янілі серця.

Отже в тому самому дні листопада вшановуймо обидвох наших Велетнів: Слугу Божого Митрополита Андрея і Патріярха Йосифа, був же це день відходу у Вічність одного із рівночасним переходом наслідства у правлінні нашою Церквою на другого.

Замітним є, що,не зважаючи на святе життя, діла милосердя і великі заслуги для Церкви, беатифікаційний процес подвижника церковної єдности Митрополита Андрея натрапляє в Апостольській Столиці на перешкоди, так як і на перешкоди постійно натрапляє визнання Патріярхату нашої Церкви — Страдниці.

У 10-річчя смерти Тараса Шпікули

У понеділок, 19-го листопада ц. р., минає якраз 10 літ від смерти бл. п. Тараса Шпікули, довголітнього, заслуженого союзовця і суспільно-громадського діяча чикагської громади.

Покійний був понад 41 рік головним радним УНСоюзу і фінансовим секретарем 221-го Відділу УНС, Братства св. Стефана в Чикаго, одного із найбільших в ЗСА, протягом 43 літ.

Він був також активним діячем у чикагській громаді, зокрема президентом дому відділів УНСоюзу при 841-845 Н. Вестерн Авеню, Ліги Американців Українського Походження, Окружного Комітету УНС, ЗУАДКомітету, Відділу в Чикаго, та працював у багатьох інших громадських і релігійних організаціях „Міста Вітрів".

В часах великогоісходу Покійний, працюючи в ЛАУП і ЗУАДКомітеті, мав нагоду подати помічну руку тисячам новоприбулих скитальців.

Св. п. Тарас Шпікула

Приїхавши до ЗСА після Першої світової війни, поселився в Чикаго і негайно включився у життя великої чикагської громади, суспільно-громадське та церковне. Маючи великі організаційні здібности, зумів на протязі кільканадцяти років не тільки розбудувати свій 221-ий Відділ, але й приєднав тисячі членів до УНСоюзу. Перед Другою світовою війною допоміг також зорганізувати до молодечого 22-го Відділу українську молодь, також співпрацював при заснуванні 131-го Відділу ім. Митрополита А. Шептицького разом з його предсідником.

Дім УНС в часі переселення став на деякий час для багатьох скитальців домом, поки не знайшли свій дах над головою. Взагалі буйний розвиток суспільно-громадського життя в Чикаго і околиці був між іншим у великій мірі заслугою Покійного Тараса Шпікули. Його бракує в Чикаго й досі

У 10-річчя його відходу у засвіти відбудуться в дні 19-го листопаду ц. р. в українській католицькій церкві в Люрді, Франція, а в неділю, 25-го листопада ц. р., в катедрі св. Николая в Чикаго о год. 8:15 вранці Служби Божі за спокій душі бл. п. Тараса Шпікули.

Вічна йому пам'ять!

Н. Н.

Помер Павло Демуш

Вунсакет, Ровд Айленд. — У четвер, 25-го жовтня ц.р., тут несподівано помер у місцевому шпиталі довголітній працівник української громади Павло Демуш. Народився він в українській родині у Бостоні. Коли він був ще малим хлопцем, батьки його вирішили виїхати в Україну, але не пощастило їм прожити на рідних землях. Мати Павла померла, а батько з малими дітьми повернувся до Америки, де він вчився і працював, щоб допомогти батькові нелегкому житті родини. В 1934 році він одружився і зі своєю дружиною Анною переїхав, 48 років тому, до Вунсакету, де включився в життя української громади. П. Демус був членом 141-го Відділу УНСоюзу, та його довголітнім секретарем; членом 310-го Відділу УБСоюзу, хору „Бандура" при православній церкві св. Михаїла та Комітету української спадщини.

Св.п. Павло Дамуш залишив у смутку дружину Анну, дочку Ненсі з мужем Михайлом Возьним, сестру Катерину Маріно та численних приятелів у Вунсакеті і Бостоні. Тіло покійного похоронено на цвинтарі св. Йосафата в Вест Раксбирі.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУЛИСЬ засекречені розмови президента Роналда Реґена з його найближчими дорадниками і членами Ради Крайової Безпеки у справі шукання нових шляхів для відновлення переговорів у справі редукції міжконтинентальнеї нуклеарної зброї. Як відомо, переговори велися в Женеві з участю представників ЗСА і СССР і були перервані минулої осені, коли уряд Совєтського Союзу відтягнув свою делеґацію. Між присутніми на розмовах з Президентом були між іншими державний секретар Джордж Шулц, дорадник у справах крайової безпеки Роберт МекФарлейн, секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер та інші особи.

СЕНАТОР АЛФОНС Д'АМАТО, республіканський сенатор з Ню Йорку, заявив недавно, що військові частини американських збройних сил повинні бути призначені для сторожі кордонів Америки і тим унеможливити пачкування небезпечних наркотиків. Д'Амато, який є членом сенатської підкомісії для оборони, твердив, що американські збройні сили мають до розпорядимости радар, гелікоптери тощо. Щонайменше, твердив він, якщо військових частин не можна використовувати на кордонах Америки, тоді збройні сили повинні випозичити відповідні технічні випосадження та персонал для цивільних організацій.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реаґувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ

IX — 84

2.000.00 дол. для вшанування пам'яті бл.п. Нестора Когутяка — сестра Марія з Когутяків Гладка з мужем інж. Орестом і брат інж. Ярослав Когутяк з дружиною Парасею та донею Олею з дітьми,

по 100.00 дол. Михайлс і Анна Похмурські, Модест і Ірена Кливак, Українська Федеральна Кредитівка „Самопоміч" у Філядельфії, Ярослава Чубата (у пам'ять бл.п. Блаженнішого Патріярха Йосифа),

10.00 дол. Наталія Власова (у пам'ять бл.п. Блаженнішого Патріярха Йосифа),

В Дітройті, Мі. — у пам'ять бл. п. д-ра Іллі Андрусяка зложили:

50.00 дол. д-р Богдан Заревич,

20.00 дол. Мирослав і Олена Сявавко,

На Симпозій зложили:

по 25.00 дол. Іван і Анна Квік, о. Степан Гриньох,

24.00 дол. Богдан і Стефанія Катамай,

по 20.00 дол. Микола Тимків, Василь Осташ, Богдан і Марія Одежинські, Лука Гайдукевич, Стефанія Кожушко, мґр. Олександер Луцький,

17.00 дол. Володимир Кебуз,

по 14.00 дол. Річард Ллойд, Богдан і Наталія Перфецькі,

по 10.00 дол. Н. Гамівка, Ярослава Швець, Теодозія Брикович, Володимир і Наталія Масюк, Володимир Сусла, М. і С. Цегельський, Каролина Конрад, Роман Данилишин (у пам'ять бл.п. д-ра Володимира Івановича), Лев і Ольга Стеткевич, Мирослав і Ірена Кальба,

по 7.00 дол. Роксоляна Гарасимович, Лідія Дяченко,

по 5.00 дол. Анатоль Ромах, І. Гладун, Зеновія Мосійчук, Степан Волянський,

Українське Патріярхальне Товариство в Рочестері, Н.Й. - збірка на тризні по бл.п. Богданні Тарнавській — переслав Марко Лонкевич (голова)

зложили:

200.00 дол. д-р Юрій Крижанівський,

100.00 дол. Богдан Крижанівський,

по 50.00 дол. Марія Крижанівська, Богдан і Богданна Саламахи,

по 25.00 дол. Марія Гафткович-Сію, Володимир і Євгенія Кольцьо, Нестор Кольцьо, Леся Матійцьо, Осип і Соня Кольцьо, д-р Іван Кіндрат, Андрій Яріш,

по 20.00 дол. МаріяХолевчук,, Марко і Ольга Лонкевич, Юрій Кузів,

15.00 дол. Іван і Стефанія Чорній,

по 10.00 дол. Михайло Єйна, Михайло Маліновський, Михайло Терлецький, П-во Зелези, П-во З. Омецінські, Леся і Марія Сеньків, Стефанія Весела, П-во Матковські, П-во Кахникевичі, П-во Хомяки, П-во О. Омецінські, Люба Цегельська,

по 5.00 Ляба Юськів, Анна Ліщинська, Меланія Дмитрів-Боднар, Стефанія Лаба,

3.00 дол. С. Кобасовська,

листа ч. 1798 - збірка на похороні бл.п. Пилипа Оприска - зібрав і переслав Михайло Куриляк з Керґонксону, Н.Й. зложили:

по 25.00 дол. Михайло і Анна Куриляк, Антонія Змий,

по 20.00 дол. д-р Р. і О. Морози, М. Рубич, Роман і Лена Іваницькі, д-р Богдан Бабій, Юрій Голюка,

по 10.00 дол. д-р Микола Крижанівський, Петро Яців, д-р В. Я. Ціханські, Григорій Слобода, Йосафат Турчин,

5.00 дол. Стефан Орловський,

листа ч. 1549 - збірка замість квітів на могилу бл.п. Бориса Гичко - зібрав Никола Гичко в Френклін, Н. Дж. зложили:

по 100.00 дол. К. Гичко, Р. і Л. Яськів,

по 50.00 дол. Б. і М. Гичко, М. і Л. Гичко,

25.00 дол. Ігор і Любов Пак,

по 20.00 дол. М. Чернецький, С. і Е. Рамос, Лукас Буріcс, Богдан Яськів,

по 10.00 дол. Дж. Меринда, М. Банасевич, Андрій і Марія Стрижок, Долорез Апоріо, Айлін Скот, Розалія Дугий,

по 5.00 дол. Микола Буряк, Стенлей Кузом,

2.00 дол. Анастазія Бохонок,

Збірка Союзу Українок Америки - Відділ в Балтимор, Мд. — замість квітів на могилу бл.п. Олени Блавацької, зложили:

по 200.00 дол. д-р Андрій і Ліда Лемішка, д-р Дмитро і д-р Дарія Кострубяк,

по 100.00 дол. Наталія Шараневич, д-р Пилип і Володимира Демус, д-р Теодор і Міра Залуцькі,

по 50.00 д-р Любомир і Надія Бабяк, Богданна Вонторська,

по 30.00 дол. д-р Тетяна і Зенон Цісик, інж. Олександер і Софія Вонторські, о. Анатоль і Марія Булавка,

по 25.00 дол. Андрій Кошубинський, д-р Романа Навроцька, Мґр Роман і Ірина Дяків, Петро і Володимира Войтович,

20.00 дол. інж. Іван і Інга Шморгун,

по 10.00 дол. Петро і Галина Мудрі, Софрон Ганкевич, Василь і Стефанія Татчин,

5.00 дол. Марія Іващенко,

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишанованим жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку:

IRS No 23-74380645

Всі чеки просимо виставляти на:
St. Sophia Religious Association - Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:
7911 Whitewood Rd
Philadelphia, Pa 19117